

*О вы, которые все...
Обвыкли случаю приписывать слепому,
Уверьтесь...
Что Промысел Высшего
господствует во всем.*

М. В. Ломоносов

Сталося! Так сталося! Так сталося, що Савелій Савелійович народився 1931 року, а я — 1929. Так сталося, що Савелій Савелійович Острополець народився в селі Буймер Тростянецького району Сумської області, а я — в селі Білка, того ж району і тієї ж області.

Ці два чудові села межують одне з одним. Ці два села є окрасою природи, а так й життя людського. Ці два села оточені пишними лісами, запашними лугами, квітучими садами, тихесенькими та чистенькими річечками над якими постійно можна почути різнобарвні пташині голоси... Квіти лугові, квіти польові, квіти в садібі, квіти на кожному кроці... А увечері...

ВЕЧІРНЯ ГОДИНА

Уже скотилось із неба сонце,
Заглянув місяць в моє віконце.
Вже засвітились у небі зорі,
Усе заснуло, заснуло й горе.
Вийду в садочок та погуляю,
При місяченьку та й заспіваю.
Як же тут гарно, як же тут тихо,
В таку годину забудеш лихо!
Кругом садочки, біленькі хати,
І соловейка в гаю чувати.
Ой, чи так красиво в якій країні,
Як тут, на нашій, рідній Волині!^{1*}
Ніч обгорнула біленькі хати,
Немов маленьких діточок мати,
Вітрець весняний тихенько дише,
Немов діток тих до сну колише.

Леся Українка

Бачите, які ми із Савелієм Савелійовичем мудрі? Ми народилися в найчарівнішому місці земної кулі!

І цього нам виявилось замало. Ми взяли та й вступили до одного з найславніших медичних вузів колишнього Союзу — до Харківського (тепер Харківський національний медичний університет). Славний своєю давнішньою історією (у 2010 році було відзначено 205 років успішного функціонування цього вузу), славного своїми випускниками (9 його випускників були міністрами охорони здоров'я, 31 — ректорами вузів, один — лауреатом Нобелівської премії (Ілля Ілліч Мечников)).

І мрія Савелія Савелійовича, як і моя, збулася:

Хай дня не видно з-за туману,
Хай хмара з півночі росте,
Але хіба я перестану
Співать про сонце золоте?
Ні, ні, прекрасну нашу мрію
Я уберу в квітки весни.
Я по борах її розвію
І напою дитячі сни.

Олександр Олесь (наш земляк)

Нам із Савелієм Савелійовичем пощастило. Нашу фахову і наукову долю визначав всесвітньо відомий педіатр XX століття, член-кореспондент Академії медичних наук СРСР, заслужений діяч науки і техніки, професор, доктор медичних наук Володимир Олександрович Белоусов, про якого

^{1*} (Сумщині! — І. С.)

ми завжди пам'ятаємо. Ми, десятки нас, продекламуємо Володимирі Олександровичу вірш Максима Рильського:

ЛЕБЕДИ

Лебедь плавно взмахнул
белоснежным крылом,
лебедь песню пропел —
и заснул тихим сном,
И не слышно уже
песни той молодой —
Лебедь тихо заснул над рекой.
Лебедь тихо заснул.
Смерть его обняла,
Смерть его далеко-далеко
унесла.
Зарыдала река, зарыдали цветы.
«Милый лебедь, проснись!
Милый лебедь, где ты?»
Лебедь тихо заснул.
Не проснется уж он...
Плеск лазурной волны —
будто траурный звон —
Но вот солнце в реку
льет каскады лучей,
В светлом небе летят
вновь стада лебедей.
И спустились они
на серебристую гладь,
И по легким волнам
стали плавать, играть,
Стали сказку шептать
лебедям тростники,
Заиграла улыбка
По глади реки.

Ось уже 55 років Савелій Савелійович тілом і душою віддається найбільш гуманній у нашому непростому життєвому просторі справі — підтримує та покращує здоров'я малюків України. Його енергія, його цілеспрямованість, наслідки його зусиль не мають меж. Тому не дивно, що Савелій Савелійович сьогодні є визнаним педіатром, науковцем та організатором вищої медичної школи.

Він орел, а орел не ловить мух (Aquila non capita (captat) muscas).

З ним завжди затишно, з ним завжди можна знайти відраду, з ним завжди відчуваєш «тихий кут» Івана Франка:

Неначе вигнанець з чужини,
Неначе в'язень з тяжких пут,
Так, о друже мій єдиний,
З борби життєвої щоднини
Душею рвусь в твій тихий кут.
А, вирвавшись, коли вступаю
У благодатний твій поріг,
То серцем, духом оживаю
І здоровію, мов стрясаю
Гризоти порох з своїх ніг.
Спасибі же тобі, мій брате,
За щирий, любий твій привіт.
Най мир живе у твоїй хаті!